

Praxis Avrea Qvotidianarvm Rervm Ecclesiastici Fori

In qua Variæ Iuridicæ Resolutiones ex approbatis traditionibus Doctorum,
atque diuersorum Tribunalium, præsertim Rotæ Romanæ, Decisionibus,
excerptæ, continentur; Opvs Qvatvor Partibvs Distinctvm

Continens Tertiam, & Quartam Partem: Quibus, hac nostra editione ab
innumeris mendis repurgata ...

Riccio, Giovanni Luigi

Venetiis, M.DC.LXXIV.

Praxis Religiosorvm ordinum militarium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98599)

alioquin longè post erectionem est nulla, & non suffragatur ex decif. Rotæ apud Seraphinum 1599. part. 2. & ita Caualecan. de brachio Regio quæst. 9. num. 3. Burculen. conf. 3. & in conf. 99. Menoch. consil. 721. volum. 3. & ratio palpabilis est, quia protectio Regis æquipollet exemptioni argumento text. in cap. ex parte, & ibi communiter omnes de priuilegijs: & exemptio non potest acquiri post, ex Cened. quæstionum Canoniarum quæst. 11.

Tum secundo, quia non potest acquiri in præiudicium Episcopi argumento text. in cap. quamuis de re scriptis ex quo gratia Principis numquam intelligitur cum præiudicio tertij, cui medio tempore ius quæsitum reperitur argumento eorum, quæ notantur in cap. inter quatuor de maioritate, & obedientia, & facit text. in l. nec aures, C. de emancipationibus liberorum, quia præiudicium tertij semper censetur exceptum Nouarius forens. quæst. 63. num. 7. lib. 1. ubi quod semper censetur exceptuatum dum lex loquitur, & ideo dicit ipse Principem non præsumi donare cum aliena iactura, & tertij præiudicio ex Rota in vna Neritonica pensionis Veneris 1. Iunij 1605. coram R. P. D. Pegna, & Princeps faciendo gratiam non censetur remittere illud quod læsum tangit Nouarius recentissimè forens. quæst. 96. n. 2. par. 2.

PRAXIS RELIGIOSORVM
ordinum militarium.

RESOLVT. CLXVIII.

- 1 Episcopus sedet post caput, quando non intrat vti Episcopus.
- 2 Antiquitas receptionis attenditur in Congregationibus.
- 3 Vicarius qui sedet vt Canonicus non habet primum locum.

An Episcopus Meliten. federe debeat immediatè post magnum Magistrum, vel alium loco ipsius, illo absente.

Respondi cum decisione Rotæ, cuius tenor est, Episcopus Melinetanus iuxta conuentionem inter Imperatorem, & Hierosolymitanam Religionem in fundatione Insulæ Meliten. debet habere magnam crucem, & esse de consilio, & quia præminentia inter ipsum, & alios milites, & Priores dictæ Religionis controuersia vertebatur coram D. Guidobono fuit dubitatum an Episcopus in consilijs, & alijs locis debeat sedere, & incedere immediatè post magnum Magistrum, vel alium qui absente magno Magistro, vt caput præsideat? Dicebatur pro parte Episcopi, quod Episcopus intrabat in consilijs, vti Episcopus ex quo inferebatur quod quando intrat in aliquo Collegio, vti Episcopus licet non sit caput in loco, semper ipse debet sedere post caput, Abbas in capit. postulasti num. 8. de concess. præbend. Felyn. in rubr. de maiorit. & obedient. column. 2. in fin. vers. Episcop. Cassan. in Cathalogo gloriæ Mundi part. 4. considerat. 45. & quia Episcopus sedet, vt Episcopus, & magna Crux fuit ei data, vt Episcopo, ideo debet sedere post caput.

Nec obstat dicebatur quod dictum Abb. in d. cap. postulasti, & aliorum procedat inter subditos, quia ista responsio non est vera, nam loquitur in Episcopo, qui existit in studio, & sedet in vniuersitate Scholarium, quia sedet post Rectorem, & tamen non est inter subditos suos.

Nec obstat quod in Congregationibus attenditur antiquitas receptionis, quoniam secus est, quando concurrat dignitas Episcopalis, quæ culmen dignita-

tum dicitur, vt habetur in cap. 1. de præbend. Abb. in cap. cum Victorien. col. 4. de elect. Iaf. in l. Imperium colum. 4. ff. de iurisdic. omni. Iudic. & alias omnes dignitates antecellit Cardinal. in cap. 1. de priuileg. & est text. in cap. innotuit de elect.

Non obstat dum dicitur quod Vicarius qui sedet, vt Canonicus non habet primum locum, Felin. in cap. ex litteris in 1. notab. de probat., quia illud procedit quando non sedet vt Vicarius, sed tamquam simplex Canonicus, alias secus esset. Accedit ad hoc conuentio facta per Imperatorem cum Religione dum conuentum fuit Episcopum debere insigniri magna Cruce, & sic insignitum in consilio recipiendum, & per consequens honorandum tanquam Episcopum, Præterea sui prædecessores primum locum post magnum Magistrum habuerunt in quorum loco Episcopus subrogatus fuit ideo in illo loco, & priuilegio debet admitti, leg. si eum, §. qui iniuriarum, ff. si quis cauti Bart. in l. si quis §. 1. C. de inoff. test. Rip. in 2. respons. colum. 4. vol. 2.

RESOLVT. CLXIX.

- 1 Beneficia sacri Ordinis Hierosolymitani censebantur simplices administrationes, & censentur regularia, vide num. 2.
- 3 Fructus vacantis beneficii cuius sint.

Fructus comendæ ordinis Equitum Hierosolymitanorum vacantis ad quem spectent.

Antiquitas beneficia Sacri Ordinis Hierosolymitani censebantur simplices administrationes ad nutum superioris amouibiles, quia ratione trium votorum substantialium regulæ Religiosi erant incapaces beneficiorum ecclesiasticorum, Mandos. super regul. 19. Cancellar. quæst. 2. Put. decif. 392. lib. 1. Mohe- dan. decif. 10. & 11. de caus. possesi. & propriet. & alij.

Tamen quia deinde ordo obtinuit in priuilegium à bonæ memoriæ Clem. VII. vt valeret alternatim beneficium Ordinis conferre in titulum perpetui beneficii ecclesiastici, seu etiam ad nutum amouibiles, & ipse ordo electionem fecerit ea conferendi in titulum beneficii perpetui ecclesiastici Regularis, & ita vsus & consuetudo obtinuit, & in dies conferat ad decem annos comendas, & vltra ad beneplacitum conuentus ex quo dum durat beneplacitum, dicuntur esse, & habere naturam perpetui, cap. signaturæ de re script. in 6. Bart. & Nicol. de Neapol. in l. 1. de excus. tutor. Specul. in titul. loc. §. nunc verò aliqua, & finitur morte, Angel. consil. 217. Soccin. iun. consil. 89. num. 36. vol. 1. & Corn. consil. 112. & consil. 235. par. 2. Rebuff. in praxi benefic. titul. de com. & Nauar. in rubric. extra de præbend. & in tract. de redd. Eccles. quæst. 3. wonit. 27. Nouarius in tract. de priuileg. miserabil. personarum priuileg. 128. quod beneficia huius ordinis sunt Ecclesiastica regularia, & conferuntur perpetuò in titulum beneficii ecclesiastici, & Rota diuers. decif. 39. & 772. par. 2. quod ideo subsunt regulæ de resignandis, & Crescent. inter dictas decif. Rotæ volum. 3. decif. 970. quod S. P. voluit vt declararetur si valide possunt amoueri à Superiore stante consuetudine quod non amoueantur sine causa à statutis cognita, & ordinata quibus, & alijs stantibus ord. Gregor. XIII. ita declarauit in causa comendæ dello Maldeo, quam Reuerendissimus Episcopus Meliten. ante promotionem ad episcopatum habebat in titulum comendæ, quia vacabat per promotionem ad episcopatum tanquam beneficium ecclesiasticum perpetuum iuxta vsum, & consuetudinem ordinis quare bene intrat extrauag. Iulij Tertii, vt fructus, durante vacantia talis beneficii, sint successoris pro supportandis oneribus beneficii, &

2 priuileg. 128. quod beneficia huius ordinis sunt Ecclesiastica regularia, & conferuntur perpetuò in titulum beneficii ecclesiastici, & Rota diuers. decif. 39. & 772. par. 2. quod ideo subsunt regulæ de resignandis, & Crescent. inter dictas decif. Rotæ volum. 3. decif. 970. quod S. P. voluit vt declararetur si valide possunt amoueri à Superiore stante consuetudine quod non amoueantur sine causa à statutis cognita, & ordinata quibus, & alijs stantibus ord. Gregor. XIII. ita declarauit in causa comendæ dello Maldeo, quam Reuerendissimus Episcopus Meliten. ante promotionem ad episcopatum habebat in titulum comendæ, quia vacabat per promotionem ad episcopatum tanquam beneficium ecclesiasticum perpetuum iuxta vsum, & consuetudinem ordinis quare bene intrat extrauag. Iulij Tertii, vt fructus, durante vacantia talis beneficii, sint successoris pro supportandis oneribus beneficii, &

en, & vt applicentur ad vtilitatem Beneficij, non autem Episcopis, vel alterius. Anchar. conf. 138. Gabr. conf. 190. & 191. Doct. in c. præsenti de off. ord. in 6.

Eò fortius quia ordo si vacet per obitum capituli nullum aliud ius, nec prætendit nisi vacans, & mortuorum iuxta stabilim. 4. de Camerat. & si vacet per resignationem duas annatas integras, & antiqua ex qua extracta est moderna ordinatio, volebat vt prouisus de beneficio, quia faciebat fructus suos teneretur soluere has duas annatas, vel mortuorum, & vacans, vt constat in stabilimento de Ambulsum eodem tit. de Thesaur. Stab. 42. 43. 44. licet postea immutatum fuerit quoad mortuorum, & vacans receptor absque aliquis licentia pro mortuario, & vacante commendarum, possessionem capituli, & exigit stabil. 49. tit. de com. arar. quo verò ad vacantiam per resignationem, vt erigantur due annate sit in electione receptoris, vt exigit à prouiso, vel docet alteri, & exigit stabil. 5. de com. arar. per quæ stabilimenta, & per stabil. 14. de Com. Arar. quo ordinatum est, vt si vacante commenda non inueniatur aliquis capax ad eam obtinendam interea fructus sint communes arario, ergo à contrario sensu, quod argumentum obtinet etiam in statutis Euer. in loc. à contrario sensu cent. 92. m. 22. 23. & sequi disponitur, vt si capax sit non sint communes ararii, sed illius cui confertur commenda, & ita probant multa alia stabilimenta antiqua, & vltus obtinet, vt in dies audio obleruari: si fructus enim non sint communes, nisi dum commenda vacat, quia non adest capax cui conferatur: ergo cum adfuerit capax, & sibi fuerit collata, quamuis ab alio occupata, nulli dubium quod fructus, quos tenetur restituere instrum. & occupator iuxta. notab. in dicta capita, præsenti de præbend. in 6. acquiruntur prouiso, & non ordini per prædictas auctoritates, & rationes, quia secundum vltum ordinis conferuntur commenda occupata in lingua ad recuperandum expensis, & laboribus recuperatis etiam si esset titularis illius commenda occupata virtute ordinationis capitularis de Verdala tit. de Cam. ordin. 2. iustum est enim, vt qui sensu incommoda, & pericula debeat sentire commoda, iuxta ea, quæ fufius collegit Nauar. forens. qu. 17. num. 7. & quest. 86. lib. 1.

RESOLVT. CLXX.

- 1 Stabilimentum Religionis Hierosolymitanæ refertur.
- 2 Commendatarij sunt Gubernatores.
- 3 Bona Hierosolymitanorum alienari nequeunt absque assensu Apostolico, num. 4.

An bona Religionis Hierosolymitanæ possint alienari absque Assensu Apostolico, interueniente Assensu Magni Magistri.

Quidem videtur respondendum affirmatiuè, & hoc stante stabilimento emanato per fratrem Riuellam magnum Magistrum, vbi fecit legem inter fratres quod vocatur stabilimentum tenoris sequentis videlicet.

Si è risoluto, e determinato che nescun Fratello dell'Ordine nostro, sia di qualsiuoglia conditione, & per qualsiuoglia urgente necessitate presuma vendere, impegnare, dare ad affitto perpetuo, obligare, o alienare à persone secolari, & à quei che non sono dell'Ordine nostro; poderi, possessioni, & cose, vigne, campi, & ragioni di proprietadi, commende, o membri, nè possano in qualsiuoglia modo darli à vita, o à tempo senza licenza, e consentimento del Maestro, e del Capitolo Generale; e chi contrafarà incorra nella priuatione dell'habito, e nondimeno tutto ciò se sarà fatto contra il presente statuto, s'intenda esser di nullo valore, e momento.

Virtute cuius stabilimenti ita fuit decium per Rotam Romanam in diuersis decisionibus, vt dicit Seraphin. decif. 1337. 1390. & 1460. in quibus decisionibus fuerunt multa bona reuendicata in dicta sacra Religione ob alienationem factam ab antiquis Prioribus, & Commendatarijs postquam Commendatarij non sunt nisi meri Gubernatores, & Administratores dictorum bonorum, prout est text. in cap. sine exceptione caus. 12. qu. 2. & dictum stabilimentum est lex facta inter fratres à Magno Magistro qui habet merum, & militum Imperium, & omnimodam iurisdictionem inter fratres virtute Bullarum Apostolicarum, tanto magis quod dictum stabilimentum est lex facta super bonis dictæ sacre Religionis, & non in bonis alienis, & vniuersisque de re sua est moderator, & arbitrer, in re mandata. Cod. mandat. & ibi Bart. & communiter Doctores licet contrarium sit cautum hodie stante nouissimo Decreto Sanctissimi Domini Nostri Urbani Octauii de Rebus Regularum, non alienandis, quod recenter refert Nouarius in suo Opusculo iuris Pontificij noui conclus. 2. alias 14. de Alienatione rerum Ecclesiæ, vbi in specie nominatur ista Religio Hierosolymitana, circa prohibitionem ne possint alienari eorum bona absque Assensu Apostolico.

4 Taltier quod est aduertendum, vt non sufficiat consensus Capituli generalis, & Magni Magistri, sed sedes Apostolica est ad eunda pro habenda facultate alienandi huiusmodi bona, cum virtute huiusmodi nouissimi Decreti sit derogatum præfato stabilimento.

RESOLVT. CLXXI.

- 1 Religiosi muncuntur Milites Hierosolymitani.
- 2 Equites Hierosolymitani cum quo sacerdote confiteri possint.

An Sacerdoti Regulari Ordinis militaris non approbato ab Ordinario possint Equites Militares eorum peccata confiteri.

Dico affirmatiuè ex quo huiusmodi opinio procedit, & locum sibi vendicat in omnibus Religiosis, & dictos Equites esse verè, & propriè Religiosos probatur aperte, nam ita probat Sanchez in Summa, tom. 1. lib. 2. cap. 16. num. 11. vbi citat pro hac sententia plures Doctores, quibus ego addo alios quos citat Garzia de benef. tom. 1. part. 1. cap. 4. num. 15. de Cenedo tract. de paupert. Relig. dub. 60. num. 12. & sequi Nouarius lib. 1. qu. forens. cap. 42. Basil. Pont. de impediment. matrim. caus. 27. quest. 2. §. 4. vbi sic asserit, dictos Equites esse verè, & substantialiter Religiosos, adeo certum existimo, vt oppositum iudicem nimis litigiosè dictum ne dicam grauius cum pleno ore litera Pontificia illos appellent Religiosos, & etiam cum castitate coniugali vera Religio constare possit eo quod sicut in paupertate latitudo est ita etiam in castitate, quæ est materia voti: vbi circa præsentem questionem adducit Mota de confirmat. ordin. Domini Iacobi lib. 2. cap. 2. §. 29.

2 Quare in terminis articuli de quo supra posse Equites huiusmodi confiteri cum Sacerdote Regulari non approbato ab Ordinario, sicuti possunt & alij Regulares notauit Sanchez in suis practic. disput. cap. 49. num. 11. & 13. quem refert, & sequitur Nouarius in suo vlti tract. de elect. & variat. fori quest. 69. n. 23. sect. 2. in vlt. impressi. Neapolitana.

RESOLVT. CLXXII.

- 1 Disposita in Religiosis habet locum in Equitibus Hierosolymitanis.
- 2 Dictio quicumque est vniuersalis.

Equites Hierosolymitani volentes annullare professionem, an debeant obseruare formam Concilij Tridentini.

Seruatur in praxi fundata in eademmet Regula, & iuris conclusione, quod huiusmodi Equites sint Religiosi, vt alias diximus, disposita per Sacrum Concilium Trid. sess. 25. cap. 19. de Regularib. habere locū, & procedere etiam in Equitibus Hierosolymitanis, qui volentes eorum professionem annullare singula, & omnia in Concil. Trid. stabilita ad vnguem seruare tenentur, prout & ita decusum fuisse scribit Armen- dariz in addit. ad Recopilaciones legum, Nauarr. lib. 2. tit. 18. §. 17. de Religionibus, nu. 71. quem refert, & sequitur in propriis terminis, Nouarius in suo Opusculo iuris canonici noui, concl. 1. alias 116. in ordine sub titulo de professione annullanda, nu. 24. pag. mihi 268. col. 1. Sacrum enim Concilium loco cit. loquendo vtitur dictione (quicumque) ibi quicumq; Regulares, quæ tanquam vniuersalis comprehendit omnes Religiosos tam in stricta, quam laxiori significatione, huius inquam nature est dictio ista, vt omnia, & singula comprehendat, & liget, nec stet sub restrictione, & ideo bene comprehendit ordines militares, vt in propriis terminis voluit quoque, Gonzalez in reg. 4. Cancellariæ nu. 62. affirmans pariter, ita sacram Congregationem declarasse in huiusmodi militibus Sancti Ioannis Hierosolymitani.

RESOLVT. CLXXXIII.

- 1 Professio in quonam tempore est facienda.
- 2 Ordines militares dicuntur præseruati.

Equites Militares, An possint facere professionem ante probationis annum, & ætatem à Concilio requisitam.

Sacrum Concilium Triden. sess. 25. de Regularibus cap. 15. dum disponit, quod professio fieri non possit, in quacunque Religione, nisi post lapsum annum probationis, & ante decimum sextum annum, completum non habere locum in Religionibus militariibus dixit, Rota in vna Tyratoren. pensionis 11. Octobr. 1570. coram Seraphino, vt patet in dec. 591. par. 1. diuers. & postea tenuit Sac. Congregatio Eminentissimorum Concilij Interpretum, vt fatetur Gonzalez in Regul. 8. cancell. glof. 8. sub num. 54. sequuntur Beia in respon. cal. conscientiæ, cap. 28. part. 4. Sanchez de matrim. lib. 7. disp. 44. n. 8. Azor. institut. moral. lib. 13. c. 4. q. 2. p. 1. quasi quod huiusmodi ordines militares de iure communi præseruati videntur Clem. qui contingit, §. præmissa de Religios. domib.

Contrarium tamen obseruauerunt Nauarr. consil. 5. sub titul. de his, quæ vi, Fr. Emmanuel in sua Summa tomo 2. cap. 8. num. 2. conclus. 1. Gratian. discept. forens. 363. num. 27.

Sed quia in rei veritate, Rota in dict. Tyratoren. à qua omnes mouentur ad id dicendum, loquitur in militibus Sancti Stephani, ideo pro cōclusionē verius est dicere quidquid sit in dictis Militibus, Hierosolymitanos tamen comprehendit sub præfato Concilij decreto, tum quia in rei veritate sunt magis strictè Religiosi, quam ceteri; tum etiam nam hodie pro confirmatione dispositionis Concil. Tridentini habent particulare statutum sub rubr. de recept. fratru, cap. 15. 18. & alibi de nouo forsitan conditum ad has redimendas altercationes, & ita testantur Parisius in tract. de resignat. beneficiorum lib. 6. quæst. 2. n. 120. & Nouar. in suo Opusculo iuris Pontificij noui conclus. 9. alias 21. num. 6. de ætate affirmans iuxta hanc opinionem ipsum in facti contingentia consueuisse, quod pariter dixit forens. quæst. 42. num. 2. lib. 1. & ita

Aloy. Ricc. Prax. Pars IV.

hodie indistinctè præticatur, & decusum fuit, vt commemorauit Armen dariz ad recopilat. leg. Nauarræ lib. 2. tit. 18. l. 7. num. 16.

RESOLVT. CLXXIV.

- 1 Exempti sunt à gabellis milites Sancti Iacobi, & Calatrauæ.
- 2 Qui Equites sunt verè Religiosi.

An Milites Sancti Iacobi Calatrauæ, & similes sint immunes à gabellis.

Respondetur esse exemptos, & immunes à gabellis, vt latè ostendit Fiscal. monit. 28. col. 2. Bouadili. in sua Polit. lib. 2. cap. 18. nu. 264. & Sanchez, qui alios adducit in Summa lib. 4. cap. 16. num. 11. tom. 1. Garzia de benef. cap. 4. n. 15. Lafant. de decim. cap. 19. num. 92. art. 7. num. 2. Cened. de paupert. Religiosa dub. 60. num. 12. & sequ. Mastrill. dec. 290. num. 62. Costa conf. 42. vbi testatur quod hæc opinio fuit amplexa per Tribunal Regij Patrim. in anno 1540. die 5. Maii. tertie Indict. per quod fuit declaratus immunis Don Nigaster lo Porto Baro Sammatini, vt miles dicti habitus Sancti Iacobi, citato Procuratore Regij Fisci, & Sindico Felicis Vrbis Panormi, & in anno per officium Illustrissimi Senat. Messanen. fuit declaratus immunis à gabellis Don Scipio Corturni, vt miles habitus Sancti Iacobi.

Et iuxta hanc eandem opinionem senserunt Nouarius in praxi elect. & variat. fori quæst. 37. sect. 1. in antiqua impressione Neapolitana, & Thor. qui alios citat in compend. decisi. Regni Neapol. in verbo Milites Hierosolymitani tom. 2. vbi tam Hierosolymitanos Equites, quam Alcantaræ S. Iacobi Calatrauæ dicit verè Religiosos, & illos esse immunes ab omnibus gabellis, & quibusuis angarijs.

RESOLVT. CLXXV.

- 1 Feudum per Clericatum amittitur.
- 2 Milites Hierosolymitani non debent esse Principorum temporalium Milites.
- 3 Milites Hierosolymitani non succedunt in feudis, & vice num. 4.

An Equites Hierosolymitani sint capaces Feudorum, eorum vita durante.

Respondetur quod si consideramus, iuris ipsius feudal. regulas circa illud feudum, quod regulatur iuxta veram, & propriam naturam feudi, & in quo non admittitur seruitij præstatio per substitutum res videtur in aperto constituta, quia Clerici, & Religiosi sunt feudorū incapaces, vt ex multis locis ostendunt Zaf. p. 5. l. i. tract. n. 71. & seq. Duaren. c. 6. in fine, illeque præ ceteris Clarissimus mihi videtur, qui ab Oberto illius iuris compilatore refertur lib. 3. feud. tit. 8. de feud. fem. §. ex hoc, vbi exemplū à feminis assumendo expressè successio feudi etiam paterni Clerico interdicitur, cui similis locus est, tit. 14. eiusdem lib. Aumut. vel al. imperf. Imò siquid feudale possiderent per Clericatum amittere scribunt illarum consuetudinum scriptores lib. 2. tit. 21. de Vassall. mil. qui arm. bell. depof. & lib. 3. tit. 4. si de feud. defunct. contēt. sit §. qui Clericus, & inter cap. extraordinaria per Iacobum Cuiacium edita tit. 109. & iure, & moribus receptum esse (scribitur) Vassallum Clericali se vitæ dedicantem feudum amittere, & quamuis contrariā in hoc consuetudinem in Clerico saltē non beneficia to inualuisse multi ex Interpretibus contendunt, vt videmus ex Zaf. & Duar. in locis supracitatis, idq; iuris

H h etiam

etiam esse vellent. Jacob. de Ardizone in summa feud. cap. 23. lo. Blanch. in Epitome feud. lib. 1. cap. 5. n. 10. Preposit. & Laudens. in tit. qui feud. dar. poss. & Claud. de Seyfel. in tit. qui feud. accip. poss. Ampliat. 5. Clar. in §. feudum quæst. 18. & Cachet. decif. 27. & multæ ad negatiuam regulam limitationes tradantur per Duen. reg. 103. in verbo Clericus. Tamen de iure hoc est certissimum, & verissimum axioma in quocumq; Clerico, & Religioso, quod ex multis Pontificum constitutionibus, sacrorumque Canonum Decretis conspicitur, vt testatur Nouarius in praxi elect. fori qu. 34. sect. 1. in prima impressi. & Grassi. in tract. de effect. Clericatus effect. 4.

Milites autem istos Melitenenses Equites non solum Clericos, sed & Religiosos monachos, & professos esse ex illorum impressis Constitutionibus colligimus eiusmodiq; professionem agunt, vt veri milites Christi dicantur omniaq; bona temporalia, vt nihil proprii habeant renunciare teneantur, & re vera Militia ista considerata iure merito dicendum est istos milites non posse esse Milites Principum temporalium, vt sunt ceteri Vassalli, qui Milites appellantur, quia ex Pauli Apostoli sententia, que registratur, in cap. reprehensibilis 23. q. 8. Nemo militans Deo implicat se negotijs secularibus, vt ei placeat cui se probauit, & quia nemo eodem tempore duplici militia, & dignitate potest esse insignitus, vt scribit Harmenopol. in Promptuar. iur. civil. lib. 1. tit. 16. suarum Græcarum constitutionem ex l. vltim. C. de assessoribus, & l. 5. C. qui milit. non poss. lib. 22. eoque magis, quia per illius ordinis constitutiones sine magni Magistris licentia, nulli omnino personæ se fidelitatis Sacramento subijcere possunt, neque de iure ligam aliquam valent præstare fidelitatem, minusque Domino temporali bellum gerenti aduersus Christianos opem ferre, & istos milites veros Religiosos esse scribit, Abbas in cap. cum deputati. Nauar. conf. 12. lib. 3. Papon. lib. 1. tit. 10. Arrest. non enim videtur illius persona differre a Clerico beneficiato, quando commendam obtinet, qui Clericus nullo modo ad feudum successionem admittitur, vt latè per Natta conf. 600.

Quare permulti tenere hos milites esse exclusos à feudorum successione, vt Brun. conf. 17. Cassan. in consuet. Burgund. in tit. de feud. §. 5. Menoch. conf. 54. n. 24. vol. 1. & de arbitr. Iudic. lib. 2. cas. 231. Thomas de Marinis de feudo tit. 2. n. 141. Addit. ad Ann. sing. 206. vbi ita decifum refert, referente D. Tiberio Coppula Præfide Regiæ Cameræ, Nouarius, qui alios adducit in tract. de elect. & variat. fori quæst. 37. sect. 1. in antiqua impressione, Camill. de Curt. de feud. col. 3. n. 12. De Ponte de potestate Proregis tit. de Assensibus Regijs §. 4.

Licet non desint contrarium tenentes, vt Neuzan. conf. 30. Natta conf. 507. n. 9. vol. 3. Rubens conf. 80. Iulius Viuius decif. 446. par. 3. vbi hanc conclusionem varijs fundamentis probat, Genuens. in practicable. Eccles. quæst. 20.

Verum Anna in citat. singul. 206. refert, quod Religio Sancti Ioannis in vniuersum potest habere, & tenere feuda, prout de facto multas Ecclesias ea habentes in hoc Regno refert.

Et Gaspar Thesaur. forens. quæst. 18. circa finem lib. 1. notauit illorum vita durante admitti in patria Pedemontana huiusmodi Equites ad feudorum retentionem.

RESOLVT. CLXXVI.

- 1 Milites Hierosolymitani non possunt disponere de bonis,
- 2 Milites Hierosolymitani sunt verè Religiosi.
- 3 Milites Hierosolymitani emittunt tria vota.

Milites Hierosolymitani, An testari possint.

PRO resolutione huius Articuli negatiuam partem sequuntur, quia Milites Hierosolymitani non possunt disponere non solum de bonis, quæ ad ipsos pertinerent intuitu suæ Religionis, sed nec de patrimonialibus, aut aliunde quæsitis, Paleor. decif. 82. Caputaq; decif. 68. lib. 1. in manuscript. & hoc non solum ex dispositione Statutorum dictæ Religionis, sed etià iuxta iuris communis dispositionem, quia sunt verè, & propriè Religiosi, Abb. in cap. 2. n. 3. in fine de statu Monachorum, & dicitur in dictis decisionibus, & præterea testari non possunt, cap. cum ad Monasterium in fine de statu Monachorum, cap. in præsentia de probat. not. in Auth. ingressi, C. de sacrosanct. Eccles. non enim habent velle, nec nolle quia in totum dependent à voluntate magni Magistris, Mohed. dec. 10. in fin. de caus. posses. & propr. quæ est potissima ratio, quare Religiosi testari non possunt, vt per Bald. in Authent. ingressi in 2. notab. & ita in terminis, Rota apud Ludouic. decif. 87. & 109.

Et quod Milites Hierosolymitani sint verè, & propriè Religiosi, Rota dec. 87. nu. 1. part. 2. & decif. 333. sub n. 1. & in decif. 887. num. 8. par. 1. & fuit dictam in Romana Palatii de Laquila 26. Maij 1600. coram Illustrissimo Cardinal. Lancellor. & in Tiratore, decimarum 24. Maij 1618. coram R. P. D. Pirouano, & in Vrbenetana hereditatis 18. Aprilis 1604. coram R. P. D. Mazanedo, Gratian. discept. forens. cap. 457. nu. 24. & seq. sub num. 26. reprobat opinionem contrariam, & sub nu. 27. dicit quod de eis iudicandum est, vt de cæteris Regularibus professis emittunt enim tria vota castitatis, Paupertatis, & Obedientie, Rota decif. 491. nu. 5. part. 1. diuersorum, Vnde propterea quicquid acquirunt Religionis acquirunt, prout ceteri Religiosi, Rota decif. 333. sub num. 2. part. 2. in recenti fuit dictam in Romana Palatii de Laquila, vbi fuit dictum procedere, etiam respectu bonorum patrimonialium, prout hoc idemmet resoluit ista decif. immo acquisitio immediatè fit ipsi Religionis, non autem ipsis Militibus, prout latè disculo articulo tenuit Rota in dicta decif. 333. sub num. 2. vbi dicitur esse adherendum huic opinioni tanquam fauenti Religionis, Nouarius de elect. & variat. fori quæst. 37. n. 4. sect. 1. in 1. impressi. Neapol.

RESOLVT. CLXXVII.

- 1 Appellatione Monachorum veniunt quilibet Religiosi in fauorabilibus.
- 2 Militia Aleantare est vera Religio.
- 3 Pius V. confirmauit priuilegia Militum S. Lazari.

An Milites S. Lazari S. Iacobi, & Calatrauæ gaudeant priuilegio Canonis.

IN casu occurrenti respondi affirmatiuè, ex infra dicendis. Et primò, quia in c. si quis suadente 17. q. 4. fit mentio de Monachis, quorum appellatione veniunt Religiosi cuiuscumq; generis. Nauar. in man. c. 27. nu. 79. Felyn. in c. non dubium, n. 2. de sent. excom. præterea nominantur Clerici, quorum appellatione in materia fauorabili venit, quilibet Religiosus, Felyn. in d. cap. non dubium, n. 1. Tabien. in verb. excommunicatio, §. 5. n. 18. Sylu. in d. verb. Clericus, §. 1. n. 1. Et dicto cap. si quis suadente, dicitur principaliter fauorabile, licet sit mixtum cum odio cum principaliter sit factum in fauorem, c. 2. de decim. in 6. Abbas in d. c. non dubium, n. 3. Felyn. n. 2. Tabien. in d. §. 5. num. 38. & in puncto, vide Azor. instit. mor. lib. 13. cap. 3. qu. 3. & cap. 4. quæst. 4. Cæterum dicta militia dicitur vera Religio instituta ad militandum pro fidei defensione, ac vni-

ac vniuersæ Italiae salute, & comodo, vt patet ex Bulla Gregor. XIII. scilicet. record. edita de Anno 1572. 16. Kal. Octobr. & ita in puncto firmat. S. Thom. in 2.2. q. 188. art. 3. & Nauar. de regul. conf. 23. n. 3. lib. 3. Azor. in d. c. 3. q. 19. & c. 4. qu. 4. vbi in terminis pertractat hanc questionem.

- 2 Secundo, nam militia Alcantaræ dicitur vera Religio secundum Nauar. in d. conf. 23. n. 3. Canale. decif. 28. n. 47. par. 1. Præcipue cum dicta militia fit instituta sub Regula Ordinis Cisterciensium, Rot. Rom. in nouis. decif. 266. par. 2. Azor. in d. cap. 3. qu. 2. Vnde idem dicendum est de dicta militia S. Lazari vbi Religioni S. Mauricii, cum dicta Religio S. Mauricii fuerit similiter instituta sub Regula Cisterciensium, prout legitur expressè in dicta Bulla Gregor. XIII. licet in vniuersis fiat communicatio priuilegiorum Doct. communiter in l. 1. ff. deleg. 1.

- 3 Tercio, quia Pius IV. confirmando de anno 1565. priuilegia Religionis S. Lazari exemit ipsam in omnibus casibus, in quibus est exempta Religio S. Ioannis Hierosolymitani, & sic cum dicta Religiones videantur adæquate succedit illa communis conclusio, quod adæquatus prosequitur priuilegia eius cui adæquatur, ac iura, & fauores. Paris. conf. 17. n. 3. vol. 4. Natta conf. 4.

Nec obstat si dicatur præfatos milites non vouere castitatem simpliciter, sed castitatem coniugalem, perpetua autem continentia requiritur ad perfectionem Religionis, secundum Paul. Apost. ad Corint. 7. S. Tho. in dist. 2. 2. qu. 186. art. 4. qui in fine dicit dictos milites ducentes uxorem non esse simpliciter, & absolute Religiosos, secundum quid l. quantum in aliquo participant quædam, quæ ad statum Religiosis pertinent, & hoc dictum refert Nauar. in d. conf. 23. n. 6. & 8. & Rot. in d. dec. 591. n. 7. par. 1.

Respondetur primo, quod ex priuilegio Papæ fuit dictis militibus commutatum votum solenne castitatis in continentiam, seu castitatem coniugalem, & ex dicta commutatione non dicitur mutata regulæ substantia, Nauar. de elect. fori qu. 69. n. 33. sect. 2. Rot. Rom. in nouis. in d. decif. 266. n. 6.

Secundo respondetur supradicta procedere quoad perfectionem Religionis, ac illius excellentiam non autem quoad statum Religionis saltem sic instituta, prout sic videtur declarare, Caier. in d. q. 186. art. 4. & corroborat suum dictum arguendo de diuitijs ad matrimonium, & videtur etiam posse argui, quod dicitur de Petro Apostolo qui focum legitur habuisse, Matth. 8. & refert D. Thom. 2. 2. d. qu. 186. art. 4. in princ.

Quare concluditur merito quoque milites Calatranae, & D. Iacobi habere hoc priuilegium Canonis, vt ex multis notant Grass. de effect. Cleric. effect. 9. num. 131. Bonac. de censur. disp. 4. quæst. 4. punct. 1. num. 7. Nouarius de elect. fori qu. 69. sect. 2. in vltim. impress. num. 21.

RESOLVT. CLXXVIII.

- 1 Equites mediæ Crucis non sunt exempti, sed vide n. 3.
2 Equites mediæ Crucis non assumuntur ad secularia officia.

Fratres Ordinis Sancti Ioannis insigniti mediâ Cruce alba, An fori gaudent priuilegio, vt ceteri eiusdem Religionis Milites.

- 1 C Vm negatiua sententia transit Roder. reg. quæst. 63. num. 18. part. 2. quia verè Seculares sunt, videntur enim sine regula, & cum eorum bonis, ac vxorem ducunt, proinde a Regia iurisdictione exempti non sunt mediæ Crucis Equites dixit Azeued. l. 1. numer. 11. tit. 1. lib. 6. recopil. Bouadill. lib. 2. Polit. capit. 18. Aloy. Ricc. Prax. Pars IV.

num. 233. nec a decima, vel tributorum solutione sunt immunes, vt præcitati concludunt quin secularia Religio officia habere eos posse testantur Azeued. Bouadill. & Roderic. iam citati, ad quæ Hierosolymitani, Milites promouendi non sunt, Franc. decif. 479. nu. 4. Gratian. discept. 457. num. 28. Caball. crimin. resolut. cal. 64. num. 8. Maltrill. de Magistratib. lib. 2. cap. 6. n. 35. vt de cæteris Equitibus Calatranae, Alcantaræ, & similibus, Azeued. inquit. l. 14. tit. 5. l. 7. num. 19. tit. 9. lib. 9. recopil. & in Scolijs ad Cur. Pisan. ad fin. lib. 2. Burg. de Paz. l. 2. Thaur. num. 75. ad fin. Clericorum instat, qui ad officia secularia assumi prohibentur, cap. 1. 2. 5. 8. tit. Ne cler. vel monach. excomm. Couarruu. practic. quæst. cap. 33. num. 6. Nouarius in pragmat. Regni 1. de Cleric. seu Diac. Petr. Gregor. syntag. iur. lib. 47. cap. 10. num. 18.

- 3 Cæterum ego sum in contraria opinione, vt debeant remitti ad magnum Magistrum eorum ordinarium Superiorem cum sufficiat, quod militent sub dicta Religione, & ideo tanquam alij debent quoque frui priuilegio Fori.

RESOLVT. CLXXIX.

- 1 Exemptus renuncire non potest exemptioni.
2 Clericus sine Episcopi consensu non potest renunciare suo priuilegio, vide n. 3. & quid in militibus, n. 4.

Equites Melitenses, an possint renunciare priuilegio Fori, cum consensu eorum Superioris.

D ictum est aliàs huiusmodi milites tanquam Religiosos gaudere suo fori priuilegio, quod & latius prosequitur ex recentioribus, Nouar. forens. qu. 42. lib. 1. qui & alios adducit eiusdem opinionis Doctores, & plura cumulat in materia, Card. Tusc. concl. 107. lit. H. Grass. de effect. Cleric. effect. 1. num. 109. latè Maltrill. decif. 290. qui loquitur de omni specie militum, & equitum, scilicet, Calatranae, Alcantaræ, D. Iacobi, & D. Ioannis, & similibus.

- 1 Sed an tali priuilegio possint illi renunciare questionis est, & conclusio loquendo negatiue respondeo, eo quia exemptus in non suum Iudicem consentire, & exemptioni renunciare non potest cum non de suo tantum, sed Superioris etiam præiudicio agatur, cui immediate subiectus est, Abb. c. cum tempore n. 2. de arbit. Felyn. cap. P. & G. n. 3. de off. delegat. Bero. c. at si Clerici, n. 38. de Iudic. Barbo. l. 1. art. 3. n. 188. ff. de Iudic. Gail. lib. 1. obseru. tom. n. 2. & de pac. publ. lib. 1. cap. 12. n. 10. Auend. de censibus cap. 78. num. 14. Franc. decif. 540. n. 20. Gratian. decif. 78. num. 50. 51. Cancer. 2. resolut. cap. 2. num. 197. Mantica decif. 237. num. 4. Fontanell. de pact. nupt. claus. 3. glof. 3. nu. 41. tom. 1. Sed melitenses Equites Summo Pontifici sunt immediate subiecti, Aret. §. idem iuris n. 44. instit. de except. rultic. de fideicom. lib. 5. cap. 5. n. 2. Ergo sine Pontificis licentia nemo eorum Ordinarij Iurisdictionem poterit prorogare, cap. significasti de foro compet. Azendan. de censibus cap. 28. num. 15. 22. 24. Felician. de censibus tom. 2. lib. 2. cap. 3. num. 13. & sue exemptioni, absque Pontificis licentia renunciare, Tusc. lit. E. conclus. 566. n. 6. Sed ea non obstante eam vendicat Superior sicut nec potest uassallus inuito Domino, cap. Imperialem, §. præterea, & ibi glo. verb. duos, Afflict. nu. 24. 25. de prohib. feud. alien. per Feder. Abb. c. ex transmissa not. 1. de foro compet. Scrad. de feudis p. 10. sect. 5. n. 227. Anna conf. 107. n. 9. Peregr. decif. Rot. Patavinæ 149. n. 8. & alij apud Nouarium forens. quæst. 43. lib. 1. vbi idem concludit in
2 Clerico, dicens illum sine Episcopi consensu non posse renunciare suo priuilegio, quod latius prosequitur Cened. canonic. quæst. cap. 11. nu. 12. & Grass. in tract. de
Hh 2 effect.

- effect. Clericatus effect. r. num. 42. qui num. 652. affirmat, nec cum consensu Episcopi id posse facere ante.
- 3 eum, *Surd. conf. 396. num. 1. 5. tanquam concessio Ordini Clericali ad text. in l. ne quis, & ibi glos. C. de Ad-uoc. diuersor. Iudic. & ita etiam tenet Farinacc. de in-quisit. qu. 8. n. 13.*
- 4 Quare concludendum est huiusmodi Milites non posse tali privilegio renunciare, vt de Equitibus dicit Aretin. in §. idem Iuris instit. de excep. rustic. de fidei-com. c. 5. n. 3. lib. 5. Caball. resol. crimin. cal. 225. n. 11. & seq. Graff. de effect. Cler. d. effect. 1. n. 109. etiam quod accederet consensus magni Magistris, quia tale privilegium respicit totum Ordinem dictæ Religionis, & consequenter ab vno non potest renunciari etiam cum consensu sui Superioris, nisi tamen accedat Papæ autoritas, igitur enim de re magni præiudicii, & momenti, quæ inconsulto Pontifice Maximo expediri non debet.

RESOLVT. CLXXX.

- 1 *Regulares incidunt in excommunicationem comminatum ab Episcopo contra adeuntes Monasteria Monialium.*
- 2 *Regulares qualiter prohibeantur accedere ad Monasteria Monialium, & refertur Decretum Sacre Congregationis, & an sub tali Decreto comprehendantur Milites Hierosolymitani n. 3.*

Milites Hierosolymitani an comprehendantur sub prohibitione facta Regularibus ne accedant ad alloquendas Moniales, absque licentia Sacre Congregationis.

- 1 **C**ertum est, quod Regulares incidunt in excommunicationem ipso iure comminatum ab Episcopo contra adeuntes Monasteria Monialium, eas alloquendi causa, Sorbus in compend. mendicant. in verb. accedere ad Monasteria Monial. qui sic decusum pariter dicit. Imò hodie prohibentur accedere vigore Decreti Sacre Congregationis super Episcopos, & Regulares, quo aufertur Episcopis, & alijs Superioribus omnis potestas concedendi illis licentiam illuc eundi, & cum eis alloquendi sibi que eam facultatem retinuit ipsa Congregatio, vt refert idem Sorbus in Compendio mendicantium in verbo ingredi Monasteria cuius decreti verba sunt quæ sequuntur.

Illustrissimi, & Reuerendissimi Domini Cardinales Sacre Regularium Congregationis Præfetti ad occurrendum scandalis, quæ contingere possunt, alijsque iustis, & rationabilibus causis animum ipsorum, præ mouentibus, de speciali, & expresso mandato Sanctiss. Domini Sixti Diuina Prouidentia Papæ V. vniæ vocis oraculo eius facto decreuerunt, & mandauerunt nullis, post hac Religioso cuiuscumque ordinis, gradus, qualitatis, & dignitatis existat (Superiore cui Monasterij, seu domus, cura incumbit, visitatore, vel Visitatoribus, Confessorio, ordinario, vel extraordinario, cum ad tempus deputabitur, dumtaxat exceptis) licere absque licentia expressa eiusdem Sacre Congregationis accedere ad monasteria, seu domos quarumcumque monialium, vel sororum, siue sui, siue alterius cuiusvis Ordinis ad colloquendum, siue tractandum cum eis; quod si aliquando mandato sui Superioris aliquos Religiosos ad prædicandum verbum Dei, vel ad celebrandas Missas in ipsarum monialium, seu sororum Ecclesijs, siue Oratorijs exterioribus mitti contingerit prohibuerunt, ne dicti Religiosi villo quæsito colore moniales, sorores, vt quamlibet aliam personam intra clausuram degentes alloqui possint; confessorijs autem similiter interdixerunt, ne in adibus monialium, aut sororum continguis pernoscet, aut alios pernoscere faciant, vel alijs secum retineant, neud extra tempora generalium confessionum, quibus soli tantum confessorio refectionem diurnam accipere

vix permittitur, & tunc demum videlicet cum sua habitatio, aut virorum domus, vel monasterium in quò degit à monialium, seu sororum monasterio, vel domo nimium distat, nisi tamen, & eo casu contrarium specialiter constitutum sit ibi nullo modo comedant, reficiantur, aut cibum sumant, quæ omnia, & singula sub penis priuationis officiorum, ac vocis actiue, & passiuæ ipso facto incurrendis, alijsque eiusdem Congregationis arbitrio præceperunt, inuolabitur obseruari iungentes cum illis Reuerendis Patribus Generalibus, Prouincialibus, & alijs quorumvis monasticorum, & mendicantium, ac non mendicantium Ordinum, & Congregationum Superioribus, ad quos spectat, quatenus infra terminum vnius mensis à die quo præsens decretum ipsis notificatum fuerit computandi debeant eiusdem decreti copiam cum huiusmodi præcepto omnibus suorum ordinum, & Religionum, monasterijs, domibus, & Conuentibus intimare, & notificare, ac intimasse, & notificasse, ne vllam aliquando demum ignorantiam in futurum allegare, aut prætereire quouomodo possint, Romæ 9. Maij 1590. Frater Michael Bonella Cardinalis Alexandrinus, Georgius Palearinus Secret.

- 3 Sed an sub huiusmodi Decreto comprehendantur Milites Hierosolymitani dum accidisset dubitari in Curia Archiepiscopali Neapolitana, & fuisset consultata Sacra Congregatio fuit rescriptum Domino Vicario tunc temporis sub dicto decreto comprehendis, & completi tales Milites Sancti Ioannis tanquam Religiosos, non obitante quod prima facie videretur contrarium determinandum, quasi quod in odiosis non esset facienda extensio ex cap. odia de regul. iuris in 6. nisi vellemus respondere huic obiectioni, quod dum agitur de materia animarum, & de vitandopericulo peccati potius dispositio illa censetur favorabilis, quam odiosa, & quatenus odium contineret admitteretur nihilominus extensio ob salutem animarum, Abb. in cap. ex tenore n. 6. qui filij sint legicini, Iason in Auth. quas actiones n. 25. C. de sacros. Eccles. Rota diuers. decis. 29. n. 10. par. 2. & vide Roderic. quæst. regul. quæst. 1. art. 6. tom. 1.

RESOLVT. CLXXXI.

- 1 *Milites Hierosolymitani sunt exempti à iurisdictione Ordinariorum, & quid in concernentibus curam animarum, n. 2.*
- 3 *Episcopus dicitur competens tanquam Apostolica Sedis Delegatus.*

Presbyteri Hierosolymitani curam Animarum exercentes, An sint subiecti Ordinario.

- 1 **P**robauit Nauarius forens. quæst. 42. lib. 1. quod Milites huiusmodi Religionis Hierosolymitanæ sint exempti à iurisdictione Ordinariorum, vt etiam canonizauerat per prius, Rota decis. 72. n. 5. par. 1. & est in praxi vbique receptum de qua, & modernissimi testantur.

Tamen in facti contingentia consultus ego resolui quendam Reuerendissimum Episcopum esse iudicem competentem contra quendam Presbyterum Religionis Hierosolymitanæ ratione curæ animarum, quam exercuisse dicebatur de autoritate, & approbatione eiusdem ad eiusdem beneplacitum in Parochia Sanctæ Mariæ de Rotunda suæ Diocesis.

- 2 Et ad id dicendum mouebat ex dispositione Sacri Concilij Trid. sess. 25. c. 11. de Regular. quò expressè cauetur personas tam regulares, quam seculares huiusmodi curam animarum exercentes subesse immediate in his, quæ ad dictam curam, & Sacramentorum administrationem pertinent, iurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcopi in cuius Dioc. peragitur, vt dicit etiam

etiam Leon. in Theaur. fori Eccles. c. 18. n. 105. part. 2. ubi latius.

- 3 Item, quia Episcopus dicitur competens tanquam Sedis Apostolicæ Delegatus, iuxta disposita per dictum sacrum Concil. Trid. de reformat. sess. 24. c. 11. & per Bullam reductionis Gregor. XIII. editam de anno 1580. die 25. Nouembris incip. circumscripta quibus derogatur expressè privilegijs dictæ Religionis. Et ita censuit alijs sacra Congregat. in vna Tranen. per hæc verba, 23. *Archiepiscopus potest tanquam Sedis Apostolicæ Delegatus, ex hoc Decreto, & ex reductione Gregor. XIII. procedere in criminalibus, & morum correctione contra inseruientes, & Clericos militiæ Sancti Ioannis Hierosolymitani in Ecclesia sepulchri dictæ Diocesis.* Et testatur, etiam Leon. in Theaur. For. Eccles. p. 2. c. 18. n. 106. cum seq. sic fuisse decisum per dictam sacram Congregationem, & ita decisum esse per Rotam Romanam in re collect. per Farinac. decis. 493. p. 1. to. 1. & tenent Macerat. variat. resolut. lib. 1. resolut. 17. n. 4. Nouarius in oper. iur. Pontific. noui conclus. 3. n. 7. de visitat. ubi quod visitari possunt.

RESOLVT. CLXXXII.

- 1 Milites Hierosolymitani, & non professi gaudent privilegio fori, & quid in Equitibus aliarum Religionum num. 2.
- 3 Milites Calatruæ, & Alcantaræ subsunt Pontifici. Ordines militares æquiparantur Ordini Hierosolymitano, ibidem.
- 4 Religio Alcantaræ dicitur vera Religio.
- 5 Nouarius laudatur, & defenditur à quadam oppugnatione.

An Equites Alcantaræ, Calatruæ, & Sancti Iacobi, qui adhuc professionem non fecerunt gaudeant privilegio fori.

- 1 **D**istinguitur aliqui inter Milites Hierosolymitanos, & supra nominatos, vt præfati, & si non emiserint professionem gaudeant fori privilegio. At secus alij huiusmodi ordinum, nempe S. Iacobi Calatruæ, & similium, vt sunt Soccin. in cap. proposuisti de foro competent. Boss. in præf. tit. de foro competent. n. 144. Bouadill. in sua Polytic. c. 19. n. 16. & 17. li. 2. quos adducit Masfrill. decis. 290. n. 166.
- 2 Tamen aduertendum est, quod ista opinio non fuit recepta à sacra Congregatione, quæ in facti contingentiâ rescripsit illos indistinctè gaudere dum sunt in actu probationis nouitatus intra annum iuxta formam. Concilij, quæ procedit etiam in Religiosis militaribus, vt eadem sacra Congregatio quandoque censuit, vt legitur, & iuxta hanc sententiam scripsit Nouarius forens. q. 42. a. n. 5. par. 1. qui supracitatos impugnare nixus est, prout ad id eundem Nouarium in specie allegat Placid. Costa. Siculus in addit. ad eius Genitorum consil. 42. n. 18. & ita fuisse alijs decisum in Rota Romana mecum differendo restatus est annis non longè elapsis Eminētissimus Dominus Cardinalis Mellinus, qui hodie diuina gratia fruitur dum vitam cum morte commutasse intelligam, & sic pariter certiorum me fecit Reuerendissimus Auditor Rotæ Māzanedus.
- Non debet enim esse differentia inter huiusmodi milites, nam licet ipsi Diui Ioannis sint magis strictè Religiosi, tamen non per hoc, & alij Religiosi, & Ecclesiastici non sunt, quia videmus Milites Sancti Iacobi Alcantaræ, & Calatruæ esse subditos Sedi Apostolicæ, & quod ordines militares omnes æquiparantur ordini Hierosolymitano, vt latius apud Nauarr. de reddit. quæst. 3. monit. 27. Valq. lib. 3. controuerf. cap. 105. & conferunt plenè adducta per Macer. resolut. 112. cas. 63. ubi etiam quod Religio Alcantaræ dicitur *Aloj. Ricc. Prax. Pars IV.*

4 vera Religio, idem affirmans de Militia Sancti Lazari, quos & gaudere privilegijs aliorum militum ibi fouet, vnde dispositum in nouijs Religionis Hierosolymitanæ debet procedere, & in alijs.

Quare his veris existentibus abstinere se poterat, nouissimè Giurba consil. 7. n. 2. 1. in mordendo Nouarium, Authorè multæ eruditionis sub prætextu quod non perceperat Soccin. & alios supra allegatos, nam & ipse doctissimus Nouarius in Regno, & hac Ciuitate Neapolis multum commendatus rectissimè legerat ipsos Authores, sed tanquam summus practicus rerum Romanæ Curia, à qua omnes discere debent, noluit à decisio à sacra Congregatione, & Rota Romana recedere eo fortius, quia eius opinio est corroborata rationibus.

RESOLVT. CLXXXIII.

- 1 Equites Hierosolymitani delinquentes in officijs, quæ pro Principibus secularibus gerunt, puniri debent per Indices eorum Religionis numero 8. & idem in Clericis.
- 2 Equites Melita sunt exempti à seculari iurisdictione.
- 3 Aliqui tamen dicunt consuetudinem esse in contrarium, numer. 4.
- 5 Consuetudo quod laicus possit inquirere, vel punire Clericum non valet, numer. 6.
- 7 Licet præscripta, & sciente Papa.
- 9 Clerici, vel similes, qui à Iudicibus secularibus puniri non possunt, non debent ad offic. public. secularium admitti.

Milites Hierosolymitani delinquentes in officio eis dato à Principe seculari, An possint puniri ab illo, vel sint remittendi ad Ministros propriæ Religionis.

Affirmatiua pars est tenenda, quod sint remittendi ad magnum Magistrum, quia isti milites sunt dedicati, nam nō ducunt vxores, & dicuntur verè Religiosi, & appellantur fratres Hospitalis Sancti Ioannis Hierosolymitani, & sunt de foro Ecclesiastico, & exempti ab omni secularium iurisdictione, vt patet ex Bullis plurium Summorum Pontificum descriptis in fine voluminis statutorum Religionis dictorum Militum, & tradit in puncto Felyn. in capitulo secundo, sub numero octauo, versiculo ita subdunt modernis extra de foro competent. quem sequitur Decius in tractat. crimin. libro quarto, capitulo nono, numero 36. versiculo sexto, idem dicendum tomo primo, & latissimè ostendit Cacheran. multa adduces decision. Pedem. 27. numero 18. versiculo quibus non obstantibus, ex quo inferitur, quod sicut Clericus admissus Principem seculari ad aliquod officium seculari, si in ipso officio delinquat, non potest ab ipso Principe, vel alio Iudice seculari puniri, ita nec isti milites eiusdem fori privilegium habentes, prout in Clerico dicitur Couarr. lib. pract. quæstion. cap. 33. sub numero sexto, post versiculo Clerici autem, qui dicit esse communem, opinionem licet apud Gallos minimè receptam, Clar. in præf. crimin. quæstione 36. num. 25. versiculo pone quæro, ubi, & ipse dicit communem, sed non obseruatum in Gallia, & subdit quod videmus quotidie Principes seculares tales Clericos etiam in sacris constitutos priuare officio, & etiam multare poenis pecuniarijs, ubi qualitas facti hoc exigit, licet de iure malè ius teneri posset, Farinac. libro primo, quæstion. crimin. tit. de inquisitione, quæstione 8. num. 98. versiculo & propterea si Clericus, qui pariter asserit communem de iure, licet de consuetudine contrarium seruetur ex testimonio Clar. Decius dicto capitulo 9. num. 143. versic. 10. non limitatur, & post alios Franch. decis. 479. n. 3. Nec obstat quod aliqui teneant contrarium, Hh 3 vt per

vt per Deci, vbi supra, & præter eum per Marf. sing. 694. apud omnes post principium vers. tene tamen menti perpetuo, & per Contra, in præc. cri. tit. de inquis. sub n. 8. in 16. & 17. limitationibus fol. 247. quia eorū dictum nō est verum, nec hoc iure cautum reperitur, vt dicit Deci, in loc. cit. vbi etiam respondet, ad ea quæ per tales contradictores allegantur. Nec vim facit consuetudo in cōtrarium, de qua attestantur tot Doctores, quia vt fatetur Clar. malè de iure Sufarien, potest plus ego dico quod non valet cōsuetudo, quod laicus possit inquirere, vel punire Clericum de delicto, quia esset irrationabilis, & contra ius Diuinum, quod Clerici sunt exempti à iurisdictione secularium, vt optimè ostendit Decian, d. c. 9. n. 10. vers. tertio extendende, vbi adducit, c. clericus cum ibi notatis per scribentes communiter extra de iudic. & alia iura, & auctoritates Doctorū, quod procedit etiam si esset præscripta tanto tempore de cuius initio memoria non extaret, vt subiungit Decian, n. 14. vers. extenditur prædicta conclusio, & etiam si Papa conscius fuisset de tali consuetudine, & nihil dixisset, quia licet iura imprescriptibilia sciente Principe præscribantur, hoc tamē verum est data capacitate præscribentis, secus autē si sit incapax, vt est laicus iurisdictionis in Clericos secundum Decian, alios adducētem vbi supra n. 16.

RESOLVT. CLXXXIV.

1. De proximo accingendus habetur pro accincto.
Et quando istud sit verum, num. 7.
2. Paratum vt detur habetur pro dato.
3. Conditio deficit quando constat statim esse defecturam.
4. Clericus effectus post delictum ex voto tamen ante delictum emissio, non potest accusari coram Iudice seculari.
Et quare num. 8.
- Sed in praxi minimè receptum est, num. 9.
5. Iuramento statuitur in dependentibus ab animo.
6. Miles Hierosolymitanus creandus qui gratiam se vendendi obtinuit, nec aliud illi deest quam habitus assumptio, non habetur pro milite, nec tunc gaudet fori privilegio.
- Miles Religionis Sancti Stephani creandus, qui cuncta adimpleuit, nec ei deest aliud, quam actualis assumptio habitus non habetur pro milite, nec gaudet privilegio fori eius concessio delationis armorum.

Quod Delinquens postquam fecit probationē pro consecutione habitus militum Hierosolymitanorum, & obtinuit gratiam suscipiendi dictum habitum, & soluit viaticum, & aliena facienda fecit, vt vestiretur, illud tamē adhuc non assumpsit, non gaudet privilegio fori dictæ Religionis, sed remanet sub iurisdictione secularium Iudicum, ac si dictā gratiam non obtinuisset.

Diximus supra in alijs Resolutionibus, quod Milites Hierosolymitani delinquentes gaudent privilegio fori, & immunes, & excepti sunt à iurisdictione secularium Iudicum, & sunt remittendi ad eorum Iudicem competentem magnum Magistrum.

Quæritur modo an dictum hoc procedat in eo, qui deliquit, postquam fecerat probationes, & obtinuerat gratiā suscipiendi habitum, & exolverat viaticum, & iam se separauerat accedere ad Insulam Melitæ pro assumptione dicti habitus, & illum tamen nondum assumpserat, & videbatur quod sic primo per regulam quod de proximo accingendus habetur pro accincto l. penult. ff. de milit. testam. cui conformis est text. in l. itē legato 47. §. 1. vers. utrum autem legato, ff. delegat. 3. & §. fin. ad finem, in auth. ut extat inflat. 1. dot. quod pro dato habetur, quod iam paratum, & ut detur, & in l. si quis cum sciret in fin. ff. pro emptor. quod per dictum reputatur quod statim est perdedum, & in l. fin.

ff. de condit. inst. quod deficit conditio quā cōstat statim defecturā, quā regulam, pulchrè exornat. Marfil. singul. 106. qui de proximo, & in repet. l. vnic. n. 92. & seq. vers. facit præterea C. de rapt. Virg. Secundo per decisionem Bal. in l. 1. ad finē n. 11. C. an seru. ex facto suo, ut tenet quod si laicus post commissum delictum efficitur Clericus, vel Religiosus ex voto quod ante delictum commissum faceret de clericatu, vel Religionē, non potest accuri coram Iudice seculari nec ab eo puniri, sed cognitio erit Iudicis Ecclesiastici quasi quod votum retrahatur, & delinquens eo tempore cōstat fuisse Clericus, vel religiosus, quam decisionē sequuntur Iaf. in l. cum quedam puella n. 11. vers. limita singulariter ff. de iurisdictione omnium Iudic. & Decian. in tract. crimin. to. 1. lib. 4. c. 9. n. 23. vers. decimo, extenditur, & subdit Iaf. n. 12. esse valde notandum, quia per eam, quis possit euadi à pena mortis præsertim, quia an votum emiserit ante delictum commissum, vel non standum esset eius iuramento prout de alijs dependentibus ab animo, vel conscientia alicuius regulariter statui debet, iuxta notata per glos. & scribentes in §. sed ista inflat. de actū. & sequitur Decian. vbi supra, & idē tenet Cot. memorab. in verbo laicus post princ. vers. sed hoc limitari debet, Marfil. singul. 534.

Contrarium tamen, quod imo remissio faciendā non sit, verius est, ex quo delinquens uerè non est miles, ad hoc enim ut dicatur miles, requiritur quod habitum militarem assumpserit, nec sufficit destinatio quæ ex multis, & varijs accidentibus aliquando non sortitur suum effectum, & ita in puncto decidit D. de Franch. dec. 449. in tertia parte, & inquit quod ita iudicauit Magna Curia Vicariæ, & deinde Sacrum Concilium ex iam dicta ratione, & alijs quæ ibi uideri possunt: in hoc tamen standum erat declarationi Sacre Congregationis DD. Cardinalium.

Ad allegata in oppositum respondet Franch. uno modo n. 4. quod regula d. decis. in l. penult. & aliorum iurium similium procedit secundum fictionem, & nō ueritatem altero modo respondet n. 5. quod locum habet quando infallibiter opus paratum faciendum est de proximo, secus autem quando potest non fieri, ut in casu nostro ad dictum Bal. & sequacium de voto respondet n. 6. quod procedit, quia id est indubitanter successurus ex quo quis tenetur votum adimplere: secus autem si indubitater successurus non esset, prout in terminis nostris in quibus multa accidere possunt, ex quibus non assumatur habitus concessus, pro qua responsione adduco ego text. in dicta leg. item legato dicto §. primo in alijs uerbis, quæ emerant, nec dum tamē ei assignauerat assignaturus si uixisset, ff. de leg. tert. subdit præterea n. 7. quod in praxi non recipitur.

RESOLVT. CLXXXV.

1. Beneficium vt dicatur, quæ concurrere debeant, §. n. 2. 3. 4. 5. 6. & 7.
8. Beneficia Sancti Ioannis sunt ad mutum amouibilia.

An beneficia militum Sancti Ioannis dicantur uerè, & propriè beneficia Ecclesiastica.

Respondetur minimè dici beneficia Ecclesiastica, siquidem in eis minimè concurrunt requisita beneficiis Ecclesiasticis competentia, nam ad hoc, ut sit aliquod beneficium Ecclesiasticum, debet insimul sex requisita concurrere, quæ tradit Abbas consil. 47. Illud de iure n. 1. part. 2. Decius in rubrica de re scriptis nu. 3. vers. & ibi concludit Gigas de pensionibus quest. 86. n. 7. & 8. & alii infra citandi.

2. Quorum primum est, quod sit fundatum Episcopi auctoritate interueniente glos. uerbo si beneficium in fine Clem. 2. de decimis, & ibi communiter omnes Abbas

Abbas in cap. significatum n. 5. in fine de præbend. Felyn. in cap. ex parte il 2. num. 2. de rescriptis, Decius conf. 210. viso puncto, num. 4. Guido Papa decif. 187. n. 1. Ripa in cap. decernimus, num. 69. verif. in isto puncto de iudiciis, Bertrand. conf. 379. n. 1. lib. 6. Rebuff. in praxi, titulo quare instituta sint beneficia, num. 10. Gomezius in regula de annali qu. 20. Spinus de testament. glof. 4. principali n. 36. Lambert. de iurepat. lib. 1. qu. 9. art. 3. n. 1. & per totum Rot. decif. 505. n. 1. p. 1. diuersor. Casar de Grassis decif. 13. n. 9. de præbend. Ratio est, quia nullus priuatus sine Episcopi auctoritate potest locum sacrum, vel rem spiritualem constituere cap. ad hæc de religiosis domibus, Guido Papa dicta decif. 187. n. 1.

3 Secundum requisitum est, quod habeat quid spiritualitatis annexum, nam propter diuinum Officium datur beneficium, cap. fin. de rescriptis in 6. Abbas d. conf. 47. n. 1. verif. tertium consideratur, Anchar. in regula beneficium, n. 4. de reg. iuris in 6. Barbatia in cap. in nostra num. 74. de rescriptis, Rebuff. in tract. in pacif. possell. n. 287. verif. tertio agnoscitur, Lambert. de iurepat. lib. 1. qu. 9. art. 3. sub n. 3. verif. tertio requiritur,

4 Tertium requisitum est, quod sit conferendum Clerico, non laico, cap. cum ad eod. de rescriptis, cap. ex litteris de transact. cap. 2. de institutionibus, Ancharan. Abbas, & reliquis vbi supra Sclua de benef. in princip. num. 2.

5 Quartum requisitum est, quod conferri non possit, nisi ab Ecclesiastica persona Episcopo, vel Prælato, non vero a laico, cap. si quis deinceps, cap. si quis nullus 16. qu. 7. & ibi glof. in summa Anchar. in d. reg. beneficium sub n. 3. Abbas n. 1. in d. conf. 47. nu. 1. Lambert. in d. art. 3. n. 10. post principium, Rebuff. de pacif. possell. d. n. 287. in principio.

6 Quintum requisitum est, quod sit perpetuum, hoc est, quod non conferatur ad certum tempus, sed perpetuo, & ad vitam eius cui confertur hoc enim proprium beneficiorum est, cap. Sanctorum 70. dist. cap. penult. de Clerico egrotante, c. si graciosè de rescript. lib. 6. Milius in repertorio, verb. beneficium, num. 24. Gigans d. quæst. 85. verif. 5. requisitum, Rebuff. cum alijs vbi sup. verif. 5. dignoscitur, Achil. decif. 1. num. 4. de officio Vicarii.

7 Nam, sicut matrimonium carnale est perpetuum, est enim vir, & femina coniunctio, indiuiduum vitæ consuetudinem continens §. 1. Institut. de patr. potest. sic, & hoc matrimonium, quod contrahitur inter beneficium, & Ecclesiam, c. inter de translatione Episcopi, Rebuff. in praxi, titulo requisita ad bonam collationem num. 13.

Sextum requisitum est, quod conferens non possit sibi illud conferre, nec retinere, cap. finali de institut. cap. relatum de præben. & ibi notatur.

Necnon quod purè, & sine aliqua extrinseca conditione debeat illud alteri conferre, cap. si quis dator, & seq. cap. si quis obiecerit 1. qu. 3. c. ex p. 1. de off. delegat. cap. 2. de elect. lib. 6. Anchar. in d. regula beneficium, n. 8. Abb. d. conf. 47. n. 1. verif. 4. consideratur Gigans d. qu. 86. n. 9. Rebuff. vbi supra, Sclua de benef. in principio, num. 5.

8 Vnde cum præfata beneficia S. Ioannis sint amouibilia ad nutum Magni Magistris, vt per Mohedan. decif. 10. de caus. possell. & propriet. quem refert Nonar. in pragmat. Regni prima de Ecclesiast. person. num. 5. ideo non debent dici beneficia Ecclesiastica.

RESOLVT. CLXXXVI.

- 1 Episcopus habet iuris assistentiam super quarta.
- 2 Manutentio non impeditur ex exceptione requirente altiore indaginem.

Praxis Aloys. Ricc. Pars IV.

Equites Hierosolymitani, An teneantur soluere quartam Canoniam ex Parochialibus Episcopo loci Ordinario.

IN casus contingentia allegabam decissionem Rotæ in vna Terulen. decimarum Veneris 15. Martii 1613. coram R. P. D. Vbaldo, quæ sub his complectitur verbis.

Fuit resolutum, articulos releuare ad effectum concedendi manutentionem Episcopo in quasi possessione percipiendi quartam Canoniam, etiam ex Parochialibus spectantibus ad mensam Præceptoriarum Religionis Hierosolymitanæ Curia, alias Rota resol. intrare arbitrium, ad effectum vt dicti artic. habeatur pro probatis, illi autem comprehendunt, tum quod istæ Parochiales sunt contra Comites Episcopatus Ierusalem post erectionem dictæ Ecclesiæ in Cathedrali, & antedictam erectionem Archiepiscopus Casar Augustan. sunt in antiquissima possessione percipiendi dictam quartam Canoniam ab immemorabili tempore, qua stante quasi possessione, etiam de tempore Morclitis quod bene percutit articulum competit Episcopo, absque difficultate manutentio, §. retinendæ, §. hodie Institut. de interdict. cum vulgar.

1 Quam manutentionem eo facilius concedendam esse Domini dixerunt, quia Episcopus habet iuris assistentiam super dicta quarta, c. omnes Basilica qu. 7. c. conquerente de off. ordin. cap. 1. de Cappellis Monachor. Rota de communi apud Cantuuccium dec. 31. n. 5. vbi latè de hoc par. 2. diuersi, etiam contra Equites Hierosolymitanos, Hostiens. in cap. cum contingat, num. 1. de decim. verif. nam secundum, & in d. cap. conquerente, n. 15. de off. ordin.

2 Non obstat priuilegium exemptionis, quia tanquā requirens altiore indaginem, & respiciens petitorium, non debet impedire manutentionem, vt fuit resolutum in Carthaginen. Decimarum 27. Iunii 1590. coram Giffio, & in Abulen. Decimarum 21. Maij 1600. coram Pegna; & ita fuit decissum Episcopo solum informante, &c.

RESOLVT. CLXXXVII.

- 1 Nobilitas non denigratur per ignobilitatem matris.
- 2 Refertur decisso Rota.

In assumptione habitus Equitum Hierosolymitanorum, an obstat ignobilitas ex parte matris.

1 **D**ixi negatiuè in facti contingentia in alijs casibus nobilitatis ne denigretur nobilitas per ignobilitatem matris verum in assumptione habitus Diui Ioannis requiritur nobilitas ex parte, tam matris, quā patris, vt censuit Rota in vna Gienen. portionis 5. Nouembr. 1607. coram Caualerio, cuius tenor est.

2 Iterum proposui dubium alias resolutum die 25. Iunii 1607. an statutum Ecclesiæ Gienen. obstatet D. Ioanni, & Domini dixerunt non esse recedendum a decissis, & quia maius fundamentum fiebat in auiæ paterna Ioannis, quam impuram fuisse asserbatur dictum fuit non obstat, cum enim in nobilitate consideretur genus, & sanguis ex linea paterna licet hæc nobilitas ex coniunctione cum vxore impura, aliquo modo denigretur nõ tamen admittitur, ita vt filijs ex tali coniugio nati eam amittant, vnde D. Ioannes natus ex parte nobili non amittit nobilitatem, sibi prouenientem ex linea paterna, & ultra adductos in alia decif. tradit, Tiraq. de nobilit. cap. 25. n. 5. & c. 35. n. 4. per text. in l. humiles, C. de incert. nupt. & in leg. cum quiss. de interdict. & relegat. & faciunt, quæ scribit Hierosolym. Osor. de nobil. ciuil. lib. 1. c. 4. incipient, Hæc autem opinio tantum valuit, &c.

Hh 4 Acce-

Accedit quod si pater Ioannis qui habuit matrem impuram non amisit suam nobilitatem, ut late in alia decisione dictum fuit illa impuritas multominus nocere debet D. Ioanni qui ab ea est remotior.

Nec obstat conf. Paul. de Castr. 113. n. 4. lib. 1. dum ponderantur verba Statuti requirentis nobilitatem ex parte patris, quasi terminus iste ex parte patris, sit latior quam si diceret ex linea patris, & sic comprehendat consanguineos patris, tam agnatos, quam cognatos patris, & sic auiam paternam Ioannis propter illius impuritatem ei nocere, quia habemus textum contrarium in cap. 1. de natur. success. feud. ex latere omnes per masculos descendentes, usque in infinitum iunctis verbis in fine text. per quem text. tradit Neapod. super confuet. Neapol. in tit. de success. ab intest. constituit. incip. quod non est differentia inter istos terminos ex parte patris, & ex linea paternam; Idem etiam determinat Curt. iun. conf. 5. num. 24. vbi dicit ex mente Bart. quod sub illis verbis ex parte patris non comprehenduntur, nisi illi qui sunt coniuncti per lineam masculinam faciunt tradita per Bart. conf. 10. lib. 1. & sic videtur esse verus intellectus, & etiam quod ante sit aliquod dubium, esset capiendus in hac materia statuti odiosi Italia enim statuta sunt contra ius, ut dicit Rota in vna Toletana portionis 27. Ianuarij 1595. coram Illustrissimo Domino meo Cardinal. Mant. Neque hoc statutum admissio hoc intellectu potest dici superfluum, quia vendicat sibi locum quando quis punitur, sed ignobilis ex parte patris, esset impunitus per lineam femininam, ut ex eius lectura apparet.

Non obstat Napodanus pro parte Capituli allegatus, vbi supra nu. 168. dum quod ex parte patris possunt adesse etiam agnati, uti descendentes ex amita, quia quidquid sit de veritate illius questionis, ibi agitur quo ad constitutionem gradus ad effectum successionis, quæ est in materia longè diuersa à casu nostro, in quo agitur de nobilitate, quæ ut dictum est consideratur per lineam paternam, ut in statuto exprimitur.

Ex quibus an appareant dicta verba ex parte patris, ita esse de iure intelligenda in tract. doctrina quod verba à statuto posita debent intelligi secundum realem significationem, & ita statuentes ea intelligere voluisse, Bar. in l. si quid earum in princip. ff. de legat. 3. Curt. iun. d. conf. 5. num. 12. & 13. & ex his conclusum fuit non esse recedendum à decisio.

PRAXIS CLAVSVRE MONIALIVM.

Ad ornatum Bullarum Gregorij XIII. incip. adeo sacris Virginibus, & Pij V. incip. circa pastoralis.

RESOLVT. CLXXXVIII.

- 1 *Locus Monasterij intra quem Moniales sistere debent venit appellatione clausura.*
- 2 *Moniales non potest ad domos Monasterio contiguas accedere.*
- 3 *Moniales nequit se recipere ad alieni tecti partem.*

Clausura sub Nomine quidnam veniat.

- 1 **V**enit sub appellatione clausura locus Monasterij intra quem Moniales sistere debent, & a quo egredi non possunt, absque clausura violatione, & clausura dicitur spatium quod intra ianuam Monasterij semper clausam continetur, & ita in praxi est receptum. Cuius clausura termini, & limites complectuntur omnia monasterij loca, ergo ianua clausa continetur, & ad quæ saculares minimè admittuntur, ut patet ex Bulla felicitis memorie Gregorij XIII. edita in

Anno MCLXXII. tertio Kalendas Ianuarij, incip. Deo sacris Virginibus in illis verbis.

Nec ibidem licere monialibus, etiam Tertiarijs egredi à ianua Monasterij, quæ est pro clausa Monasterij ipsius, etiam ad claudendam aliam vterioiorem ianuam qua patere solet aditus secularibus venientibus ad rotam, vel ad cratem, seu loca colloquii destinata, vel ad pulsam ipsam ianuam clausuræ, quæ loca cum saltem pro causis prædictis patere soleant secularibus extra clausuram censerì debent etiam quo tempore clausa sunt.

2 Vnde evenit monialem non posse ad domos monasterio contiguas accedere etiam si domos illas inhabitent tantummodò feminae elemosynis colligendis, ut scilicet monasterio præstandis deputate. Cum enim ad huiusmodi domos secularibus pateat accessus, intra monasterij septa, non connumerantur, nec clausuræ terminis clauduntur; Ita Nauar. de reg. comment. 4. n. 56. Sanch. in opere morali tom. 2. lib. 6. cap. 1. §. n. 19. & consequenter monialis ad huiusmodi domum se transferens clausuram violare dicitur, prout ita cum in facto accidisset, & ego fuisset consultus ita respondi.

3 Prout etiam monialis clausuram violat, si ad alieni tecti partem transeat, quia tectum alienum domus minimè dicitur, pars monasterij, & consequenter neque intra terminos clausuræ continetur, licet secus sit, vbi monialis in superiori tecti parte, quæ ad monasterium spectat, se existat, quia cum hæc dicantur pars monasterij intra terminos clausuræ continetur, & ita pluries consului.

RESOLVT. CLXXXIX.

- 1 *Moniales cuiuscumque Ordinis post professionem ad clausuram tenentur.*
- 2 *Conuersæ, & tertiariæ professæ tenentur ad clausuram.*
- 3 *Moniales Nouitiæ non tenentur ad clausuram.*
- 4 *Feminae professionem emittentes hac conditione, ut in domo propria remaneant ad clausuram non tenentur.*
- 5 *Feminae quæ non sunt verè moniales non tenentur ad clausuram.*

Clausura quasnam Moniales obligat, ita quod à Monasterio egredi non possint.

1 **I**n motu proprio felicitis memorie Pij V. qui incip. Circa pastoralis satis enixè probatur omnes, & singulas moniales cuiuscumque Ordinis sint post emissam professionem obligari onere clausuræ, dummodò in congregatione viuunt, ut patet in illis verbis cuiuscumque ordinis, vel militarium, etiam si Hierosolymitanæ sint.

Et facit Concil. Trid. sess. 22. de regular. cap. 22. vbi præscribit omnia in superioribus decretis contenta, seruari in omnibus Cenobijs, ac Monasterijs quarumcunque Monialium quocumque nomine appellentur, & sub quacumque regula, vel constitutionibus viuunt, certumque est, quod adest vnum Decretum cap. 5. eiusdem sessionis de clausura Monialium.

2 Hinc inferitur Moniales etiam conuersas, & tertiarias teneri post professionem ad clausuram. Rodriquez questionum Regularium to. 1. qu. 44. art. 4. Miranda in tract. de Monialibus qu. 1. art. 3. & 5. Suarez tom. 4. de rebus lib. 4. cap. 8. num. 14. & 17. & alij quos refert, & sequitur Nouarius in tract. de elect. & variat. fori qu. 65. sub n. 5. vers. & hinc sect. 2. in vltima impressione.

3 Et hinc quoque concludendum est Moniales nouitias non teneri ad clausuram, tum quia iura loquuntur de professis, tum etiam, quia in materia odiosa appellatione Regularium non includuntur nouitij. Nouar. forens. qu. 80. n. 7. lib. 1. & ita in puncto scripsit Suarez de